

Szakony Dorina

lassúság

a temetés tizenegykor kezdődött. nem voltak sokan, talán húsz fő - a szűkebb család. a pap háttal állt, nem értettem semmit abból, amit mond.

milyen régen voltam utoljára templomban! az istenszag megnyugtatja a hitetlent is, mégsem vágyik rá minden vasárnap.

a kriptá rögtön a kápolna mellett állt.

- kellemes környezet - hallottam mögülem - kellemes. a halott nyolc évvel ezelőtt választotta ki.

élhetetlen város ez a kaposvár, élhetetlen... - háborgott apám.

a koporsó valószínűtlenül kicsinek tűnt, belülről sem lehet valami kényelmes. miközben engedték le a sírba, a fia fényképezett. lekapta a rokonságot is.

holnap minden megjelentet vissza fog hívni, és köszönni fogja nekik a részvételt meg a koszorút - nemkellett volna - szípjogja majd.

apám bőgött. siratta saját, rég halott apját...önmagát (hátrasimítja őszülő haját): érthető.

a platánok ágai közé finoman süttött be a nap.

gyönyörű idő volt, az ember nem is kívánhatna szebbet a temetéséhez.

kedv

még szeretsz is? ó, tökéletes. a bűnhődést majd kitalálom, ne aggódj.

egyébként sincs halál a feltámadás után.

jellemlhiba

sokadik végszó.

a realísig frissíteni az érzelmeimet.

értelmetlen szavakat érlelek tovább. és jelzővel bővíttem a semmit.

majd leköpnék az Igazak, mert valami elemi nincs meg bennem.

a saját nyaki artériámat harapnám át, ha tehetném.

olyan önző vagyok, hogy még a fájdalmat sem engedem be a szívembe.

zárovonal

mindig is volt a történetünkben valami hanyatlás. és én ezt szerettem.

egy más időszámítás. amiben mégis jól éreztem magam.

órák telnek észrevétlen.

beborult. valaki biztos ráfeküdt az égboltra. egymás útját keresztező repülőket rajzolnak sakktáblát a hasára. védtelen vagyok. látod, elmúltam benned.